

A Fővárosi Ítéltábla dr. Manger Marcell ügyvéd (címe.) által képviselt dr. I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe.) I. rendű és dr. II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe.) II. rendű felpereseknek - a dr. Czipri Zoltán Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző: dr. Czipri Zoltán ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe.) I. rendű és dr. Tálosi Adrienn ügyvéd (címe.) által képviselt II.rendű alperes neve Kft. (II.rendű alperes címe.) II. rendű alperesek ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. április 18. napján kelt 40.P.23.721/2018/14. számú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő:

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem érintett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek egyetemlegesen 22.500 (huszonkétezeröttszáz) forint másodfokú perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az ügyvéd foglalkozású felperesek a ... elnevezésű párt részére végeztek megbízási szerződés alapján éveken keresztül jogi jellegű munkát. Az I. rendű felperes 2018. április 30-át követően, figyelemmel arra, hogy házasságot kötött a párt elnökévé választott ...sal, megbízási szerződését nem hosszabbította meg a párttal. Ezen időpontot követően csupán külön ügyvédi díjazással nem járó technikai jellegű jogi tevékenységet végzett. A II. rendű felperes régóta folyamatosan végez jogi képviseleti tevékenységet a ... érdekében, a pártot a személyiségi jogi és sajtó-helyreigazítási perekben, jelenleg is rendszeresen képviseli.

Az I. rendű alperes 2018 őszéig a ... vezető politikusa, sokáig alelnöke, frakcióvezetője volt, aki a pártból 2018 szeptemberében lépett ki.

Az II. rendű alperes által szerkesztett ...hu internetes hírportálon 2018. november 10-én jelent meg egy írás, melyben az I. rendű alperes előző napi Facebook bejegyzéséről számoltak be. Az „Egymillió forintot kap havonta ... -elnök felesége - a ...tól” című cikkben ismertette, hogy ... egy ...hoz közeli újságíró egy televíziós műsorban felolvasta I.rendű alperes neve magánlevelét, amit ...nak írt. Az ebben foglaltakkal összefüggésben jelent meg I.rendű alperes neve bejegyzése, amelyben ... akcióját összeegyeztethetetlennek tartotta a sajtóetikával. Az I. rendű alperest idézve azt közölte, hogy „Éppen ezért minden bizonnyal alkalmazni fogja őt a ... pénzéből finanszírozott

.....Ha ezek után ciki, maximum beszámolj majd helyette valaki más, ahogyan ... felesége helyett is ... ügyvéd úr számlázgat mostanában."

A hírportálon 2018. november 11-én a „Beperli a ... a párt mocskos ügyeiről kitaláló I.rendű alperes nevet" címmel megjelent cikkben az előző napi cikket ismételtén közzétették kiegészítve azzal az információval, hogy a ... elnevezésű párt beperli a pártból kizárt, azóta más pártban tevékenykedő I. rendű alperest a párt belső ügyeinek kitergetéséért, bár nem jelölték meg közleményükben pontosan melyik állítását sérelmezik.

A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperesek megsértették a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogukat azzal, hogy az I. rendű alperes a 2018. november 10-én közzétett Facebook bejegyzésében valótlanul állította, illetve a II. rendű alperes az általa üzemeltetetthu hírportálon 2018. november 10-én „Egymillió forintot kap havonta ... - elnök felesége - a ...tól" címmel, majd 2018. november 11-én „Beperli a ... a párt mocskos ügyeiről kitaláló I.rendű alperes nevet" címmel megjelentetett cikkeiben valótlanul híresztelte, hogy a II. rendű felperes az I. rendű felperes helyett számláz ügyvédi megbízási díjat a ...nak. Kérték, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket a felperesek részére elégtételadásra oly módon, hogy 8 napon belül magánlevélben fejezzék ki sajnálkozásukat a jogsértés miatt azzal, hogy a levelet saját belátásuk szerint hozzassák nyilvánosságra. Kérték továbbá, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest a felpereseknek fejenként 500.000 forint, a II. rendű alperest a felpereseknek fejenként 700.000 forint sérelemdíj megfizetésére. Ezen összeg után 2018. november 12. napjától kamatot is igényeltek. Arra hivatkoztak, hogy személyük az I. rendű alperes Facebook bejegyzéséből egyértelműen beazonosítható. Állítása rájuk vonatkozóan valótlan, hiszen illegális és erkölcsileg is a társadalom elítélését eredményező tevékenységet ró a terhükre. Hivatkoztak arra, hogy közszereplői mivoltuk miatt a valótlan és súlyosan sértő tények közlésének esetére tűrési kötelezettségük nincs.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a Facebook bejegyzés tőle származik. Álláspontja szerint az ott írtak a felperesek jóhírnevének megsértésére nem alkalmasak. Arra hivatkozott, hogy az I. rendű felperes megbízási jogviszonyának megszűnéséről tudott és arról is, hogy ezt követően végezte el az elnök változásbejegyzéséhez kapcsolódó ügyvédi munkát a párt számára. Arról is ismeretekkel rendelkezett, hogy a felperesek egymással jó munkakapcsolatot ápoltak. Köztudomásúnak tartotta, hogy ügyvéd ingyen nem végez munkát. Mindezen tudomásából következtetett arra, hogy az I. rendű felperes szükségképpen a II. rendű felperes neve alatt szerzett jövedelmet az elvégzett tevékenységéért. A sérelemdíj összegét bizonyítatlannak tartotta.

A II. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a teljes szövegkörnyezet figyelembevételével a sérelmezett közlés valósága valószínűsíthető, joggal bízott abban, hogy az I. rendű alperes állítása valós, hiszen bejegyzésében bizonyítékokat említett. Bizonyítékként hivatkozott a párt és két alapítvány között létrejött megbízási szerződésre.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetének túlnyomó részben helyt adott és megállapította, hogy az alperesek megsértették a felperesek jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait azzal, hogy az I. rendű alperes a 2018. november 10-én közzétett Facebook-bejegyzésében valótlanul állította, illetve a II. rendű alperes az általa üzemeltetett www....hu portálon 2018. november 10-én „Egymillió forintot kap havonta ... - elnök felesége - a ...tól" címmel, majd 2018. november 11-én „Beperli a ... a párt mocskos ügyeiről kitaláló I.rendű alperes nevet" címmel megjelent cikkében valótlanul híresztelte, hogy a II. rendű felperes az I. rendű felperes helyett számláz ügyvédi megbízási díjat a ...nak.

Kötelezte az alpereseket, hogy 8 napon belül az általuk a felperesekkel szemben elkövetett jogsértésért fejezzék ki sajnálkozásukat magánlevélben, feljogosította a felpereseket ezen magánlevél nyilvánosságra hozatalára.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek és a II. rendű felperesnek 15 napon belül külön-külön 300.000 forint - 300.000 forint, és ezen összeg után 2018. november 11. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatot.

A II. rendű alperest arra kötelezte, hogy fizessen meg az I. és II. rendű felpereseknek 15 napon belül külön-külön 500.000 forint - 500.000 forint sérelemdíjat, és ezen összegek után 2018. november 12. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatot, valamint 60.000 forint ügyvédi munkadíjat, mint perköltséget áfa mentesen.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására 60.000 forint, a II. rendű alperest pedig, hogy fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására 84.000 forint feljegyzett eljárási illetéket a Magyar Állam javára.

A keresetet ezt meghaladóan elutasította.

Ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:43. § d) pontját, 2:45. § (2) bekezdését.

Döntését az I. rendű alperes Facebook bejegyzése és a II. rendű alperes által üzemeltetett hírportálon megjelent két cikk alapján hozta meg. Megítélése szerint a Facebook bejegyzés mindkét felperest beazonosítható módon jelenítette meg, az alperesek pedig nem vitatták, hogy személyük felismerhető. Utalt arra is, hogy a II. rendű alperes mindkét cikkében a II. rendű felperes nevét is közölte.

Rögzítette, hogy az I. rendű alperes védekezése kizárólag a közlések sérelmes jellegére vonatkozott, annak valóságtartalmát nem érintette. A bejegyzés sérelmezett részletét a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalása alapján értelmezve azt állapította meg, hogy a bejegyzés első része az olvasókat egy másik személlyel kapcsolatos eseményre emlékezteti, akinek történetét a felperesekkel összekapcsolja, majd teszi meg a felperesekre vonatkozó közlést. Ebből következően az olvasók ... esetét a felperesekével összekapcsolja, akinek a terhére az I. rendű alperes sajtó etikailag kifogásolható magatartást állított. Ezzel egy erkölcstelenséggel megvádolt személy retorzió nélkül való működésével hozza párhuzamba a felperesek működését. Az a közlés, hogy az I. rendű felperes helyett a II. rendű felperes állít ki számlákat bárki számára egyértelmű. Az azt jelenti, hogy az I. rendű felperes úgy jut pénzhez a párttól, hogy a II. rendű felperes által jogi tevékenysége ellenértékéül kiállított számlák alapján kifizetett összegből leplezetten részesül. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint külön bizonyítás nélkül elfogadható, hogy a társadalom általánosan elítélő az ilyen jellegű magatartásokkal kapcsolatosan, lényegében adózatlan fekete jövedelemszerzésre asszociál. Egyetértett a felperesek azon álláspontjával, hogy hasonló jellegű magatartás ügyvéd foglalkozású személyek esetében fokozottan alkalmas az érintett társadalmi megítélésének hátrányos megváltoztatására. Az ügyvédekhez kapcsolódó bizalom egyik alappillére, hogy az ügyvéd ismeri és magára nézve kötelezőnek tekinti a jogszabályokat. Az I. rendű alperes által leírt magatartás ugyanakkor a jogszabályokat kijátszó, továbbá erkölcsi szabályokat is áthágó magatartást fogalmaz meg a felperesekre vonatkozóan.

Az I. rendű alperesnek mellőzte a perfelvételi tárgyaláson tett azon bizonyítási indítványát, hogy a bíróság szerezze be a felpereseknek a párttal kötött megbízási szerződéseit, mert ezt a jogvita szempontjából szükségtelennek minősítette, mert védekezése nem a közlés valóságos voltára irányult. Utalt arra, hogy az I. rendű alperes személyes meghallgatása során sem hivatkozott arra, miszerint valós közlést tett, csupán azt állította, hogy közlése spekulatív alapokon álló feltételezésen

alapult. Az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az a nem vitatott tény, miszerint az I. rendű felperes megbízási jogviszonya megszűnt a ...kal és ezt követően nyújtotta be ügyvédként a változásbejegyzés iránti kérelmet, továbbá az, hogy a felperesek régebb óta ismerték egymást, nem képezheti alapját olyan következtetésnek, hogy ügyvéd ingyen nem dolgozik, és ezért a II. rendű felperes a saját neve alatt szerzett jövedelmét osztotta meg az I. rendű felperessel. Következtetése ezért okszerűtlennek minősül. Értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy az I. rendű alperesnek ugyan személyes konfliktusa a felperesekkel nem volt, ugyanakkor a párttal és az I. rendű felperes férjével jelentős vitája van.

A II. rendű alperes védekezése arra irányult, hogy az I. rendű alperes közléseit tette közzé, amelyek valós tartalmúak. Ennek bizonyítása érdekében indítványozta a ...kal 2010. január 1-től 2018. december 31-ig terjedő időszakra vonatkozó megbízási szerződések beszerzését. Azzal érvelt, hogy a felperesektől a nemlegesség bizonyítása elvárható a megbízási szerződések birtokában. Ezzel azonban az elsőfokú bíróság a PK 14. számú állásfoglalásban kifejtettek alapján nem értett egyet. Utalt e körben a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 10. §-ának utolsó fordulatára is. Amennyiben a II. rendű alperes arra hivatkozik, hogy a cikkben közöltek valóságát csak a felperesek megbízási szerződesei bizonyíthatják, úgy ezen szerződések a II. rendű alperes rendelkezésére kellett álljanak a cikk megírásakor. Erre vonatkozóan a perben egymásnak ellentmondó nyilatkozatokat tett. Mindezek alapján azt állapította meg, hogy a II. rendű alperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, a jogi képviselő és a peres fél közötti kommunikáció elégtelensége a fél terhére esik. A II. rendű alperes bizonyítási indítványát a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 276. § (4) bekezdés a) pontja alapján mellőzte. Mindezek alapján mindkét alperes esetében megállapította a jogsértést.

A jogsértés miatt a felperesek által igényelt jogkövetkezményeket is indokoltnak találta. A jogalap tekintetében ismertette a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontját, az elégtételadás körében a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontját. Ez utóbbi körében úgy foglalt állást, hogy mind a Facebook bejegyzés, mind a cikkek széles országos nyilvánosság elé került, ezért indokolt a felperesekre bízni a magánlevél nyilvánosságra hozatalát annak érdekében, hogy célzottan juttathassák el azt azokhoz, akik tekintetében ezt indokoltnak érzik.

A sérelemdíj körében az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:52. § rendelkezéseit ismertette. A jogsértés súlyát, a felróhatóság mértékét mérlegelve úgy ítélte meg, hogy az I. rendű alperes esetében a jogsértés súlya csekélyebb. A II. rendű alperes, mint sajtószerv a működésére irányadó jogszabályokat ismerni köteles, tisztában kell legyen azzal, hogy a hiteles és pontos tájékoztatás kötelezettsége terheli. A II. rendű alperes ráadásul az I. rendű alpereshez képest még konkrétabban azonosíthatóvá tette saját olvasótáborára számára a II. rendű felperest. Minderre tekintettel a II. rendű alperes esetében nagyobb összegű sérelemdíjat tartott indokoltnak. Az összecszerűség tekintetében azonban a keresetlevélben megjelölt összegeket kismértékben eltúlzottnak ítélte, mert a sérelmes közlés a jelenlegi társadalmi viszonyok között általánosan ugyan helytelen magatartást ró a felperesek terhére, annak súlyát azonban a társadalom nem tartja egységesen és elkötelezetten súlyos cselekménynek. Sokan az ügyeskedést, a mutyit a normális működés, az érvényesülés kevésbé komoly illegális eszközének értékelik. Miután a felperesek a sérelemdíj nagyságának bizonyítására indítvánnyal nem éltek, úgy ítélte meg, hogy az I. rendű felperes mindkét alperestől 300.000-300.000 forint, míg a II. rendű felperes mindkét alperestől 500.000-500.000 forint sérelemdíjra jogosult.

A felperesek részleges pernyertességére tekintettel a Pp. 83. § (1) bekezdése, továbbá 81. § (5) bekezdése alapján döntött a perköltség megfizetéséről. A feljegyzett kereseti illeték megfizetéséről a Pp. 101. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az elsőfokú ítélet ellen a II. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összegét felperesenként 50.000 forintra mérsékelje.

A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. (3) bekezdés c) és d) pontjaira alapította. Fenntartotta azt az elsőfokú eljárásban is előterjesztett védekezését, hogy a felperesek közszereplőnek minősülnek, nagyobb a tűrési kötelességük, ezért csak minimális, jelképes összegű sérelemdíjra tarthatnak igényt. Az elsőfokú bíróság ítéletében maga is úgy foglalt állást, hogy azt a típusú magatartást, amelyet a felperesek terhére állított, a társadalom nem tartja egységesen és elkötelezetten súlyos cselekménynek, sokan az „ügyeskedést,” „mutyit” a normális működés, az érvényesülés kevésbé komoly illegális eszközének értékelik.

Hivatkozott arra, hogy a felperesek a sérelemdíj nagysága bizonyításának lehetőségével nem éltek, mindezek ellenére az elsőfokú bíróság a felperesek keresetében megjelölt összeggel majdnem megegyező mértékű sérelemdíj megfizetésére kötelezte a II. rendű alperest. Ebből az következik, hogy a per tárgyát képező közlés a felperesek társadalmi megítélését aligha érintette, továbbá a felperesek a sérelemdíj mértéke vonatkozásában a bizonyítási kötelezettségüket nem teljesítették. Bizonyítás hiányában pedig, kizárólag a köztudomású tények alapján a felperesek csupán jelképes, legfeljebb 50.000 forint összegű sérelemdíjra tarthatnak igényt.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték, mert az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, abból minden tekintetben okszerű következtetéseket levonva hozta meg ítéletét, amelynek során sem anyagi, sem eljárási jogszabályt nem sértett.

Hivatkoztak arra, hogy a kialakult bírói gyakorlat szerint bizonyos súlyú és intenzitású jogsértések esetén köztudomású tényként értékelendő, hogy azok miatt az érintetteknek a Ptk. jelenlegi rendszerében kizárólag sérelemdíjjal kompenzálható hátránya származik. A perbeli esetben az elsőfokú bíróság által megítélt összegű sérelemdíj köztudomású tényekre is utalva nem vonható kétségbe. A II. rendű alperes jogsértése és felróhatósága kiemelkedő. A felperesek terhére jogellenes magatartást állított, ráadásul megfogalmazásának nyelvtani értelmezéséből többszöri cselekményre lehet következtetni. Közszereplői minőségük a politikusokéval összehasonlítva nyilván korlátozottabb, az kizárólag ügyvédi tevékenységükhöz kapcsolódik. Az a típusú tűrési kötelezettség, amire a II. rendű alperes a fellebbezésben hivatkozik nem áll fenn. Az alperesek nem vitatták a sérelemdíj körében a felperesek által előadottakat. Amiatt, hogy az I. rendű felperest az alperesek stróman alkalmazásával vádolták, mindkét felperesnek magyarázkodnia kellett, minderre ügyvéd kollégák előtt is kényszerültek. A cikkben foglalt valótlan közléseket más sajtótermékek is közzétették. Foglalkozásukból következően mindkettőjük tevékenységéhez szükségszerűen kapcsolódnia kell jelentős fokú közbizalomnak, amelynek megingatására alkalmas volt a sérelmezett közlés. Vitatták, hogy a társadalmi megítélésüket ne érintené a perben sérelmezett közlés. A II. rendű alperes arra vonatkozóan konkrét előadást nem tett, mi alapozná meg az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés levonását. Arra sem tett nyilatkozatot, hogy az elsőfokú ítélet sérelemdíj vonatkozásában felsorakoztatott érveit miért és mennyiben kellene felülmérlegelni. Kiemelte a II. rendű felperes, hogy a II. rendű alperes annak ellenére sem tett eleget helyreigazítási kötelezettségének, hogy erre a bíróság jogerős ítéletben kötelezte. Ebből az következik, hogy a sérelmes közléssel okozott hátrány csökkentésére nem is törekszik. Kérték, hogy a másodfokú bíróság a II. rendű alperest 22.500 forint ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezze a felperesek, mint egyetemlegesen jogosultak részére. Ezen összeg erejéig költségjegyzéket csatoltak.

A II. rendű alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú ítéletnek az I. rendű alperesre és a felperesek keresetének a jogsértés megállapításra és az elégtételadásra vonatkozó rendelkezései a Pp. 358. § (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedtek.

A Pp. 370. § (1) bekezdés alapján a másodfokú bíróság mindössze azt vizsgálta a II. rendű alperesnek a fellebbezésben kifejtett érvei mentén, hogy indokolt-e a sérelemdíj jelentős arányú mérséklése.

A másodfokú bíróság azonban az elsőfokú bíróság által e körben kifejtettekkel és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakkal értett egyet.

A Ptk. 2:52. § (1) bekezdés alapján sérelemdíj a jogában megsértettnek az őt ért nem vagyoni sérelemért jár. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire a kártérítés szabályait azzal a megszorítással kell alkalmazni, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz, a jogsértés tényén túlmenően további hátrány bekövetkezését nem kell bizonyítani. A sérelemdíj összegének meghatározása során értékelendő szempontokat példálózó jelleggel a Ptk. 2:52. § (3) bekezdés rendelkezései tartalmazzák.

A másodfokú bíróság nem értett egyet azon fellebbezési érveléssel, hogy a felperesek közszereplői mivoltuk miatt, a tőlük elvárható magasabb tűrési kötelezettségük miatt csak csökkentett, jelképes összegű sérelemdíjra tarthatnak igényt. Ilyen jellegű sérelemdíj alkalmazása ugyanis nincs tekintettel a sérelemdíj jogintézményének kettős céljára. Arra, hogy az alapvetően a sértett kompenzálását szolgálja, a jogsértés miatt bekövetkezett nem vagyoni hátrány másnemű előnnyel történő kiegyenlítését célozza. Másodlagosan a jogsértő magatartást szankcionálja kiváltképp abban az esetben, ha az jelentős mértékben felróható, adott esetben annak súlya az azzal bekövetkezett hátrányt jelentős mértékben meghaladja.

A jelképes összegű sérelemdíj ezzel szemben azt jelentené, hogy nem vagyoni sérelem bekövetkezte esetén a jogszabály szerinti szempontrendszer [Ptk. 2:52. § (3) bekezdés] figyelmen kívül hagyásával, a gyakorlattól eltérő összegű sérelemdíj megállapítása történne az érintett személyében vagy az eset sajátosságában rejlő sajátosság miatt. Ez azonban a jogsértés tényétől és a sérelemtől elszakítja a sérelemdíj, mint polgári jogi szankció alkalmazását. Az, hogy a felperesek bizonyos szempontból - a klasszikus politikai közszereplőktől eltérő mértékben - a perbeli írásban érintett téma tekintetében bizonyos mértékig közéleti szerepet betöltő személyeknek minősülnek nem teszi szükségtelemmé ab ovo annak vizsgálatát, hogy a jogsértés miatt őket milyen mértékű nem vagyoni sérelem érte. Az ilyen típusú vizsgálat viszont nem eredményezhet „jelképes összegű” sérelemdíjra való jogosultságot.

A felperesek - az elsőfokú bíróság által elfogadottan - ténylegesen köztudomású tényekre hivatkoztak a sérelemdíj összegének meghatározásakor. Az ilyen jellegű értékelést a bírói gyakorlat elfogadja. A felperesek ügyvédek, akikkel szemben a társadalom a jogszabályok betartása terén magasabb elvárásokat fogalmaz meg. Az elsőfokú bíróság által említett társadalmi felfogás a cikkbeli közlésekre nem vonatkoztatható. A sérelmes közlés ténylegesen jogszabályok megsértését állítja a felperesek terhére, ami minden külön bizonyítás nélkül elfogadhatóan eredményez esetükben nem vagyoni károsodást. Ez pedig ténylegesen a tőlük elvárható - és nem az általános - jogkövető magatartás hiányára vonatkozó állítás.

Helytállóan vette figyelembe a bíróság azt is, hogy a sérelmes közlés olvasók nagy számának tudomására juthatott, azzal szemben a felperesek védekezése korlátozott. E körben hangsúlyos, hogy bár a II. rendű felperes helyreigazítási kérelmének a bíróság helyt adott, ez az elégtétel a mai napig nem realizálódott. Azt is helytállóan mérlegelte az elsőfokú bíróság, hogy az I. és II. rendű alperes jogsértésnek súlya eltérő volt, e körben a belső arányosságra is tekintettel határozta meg a II. rendű alperes által fizetendő sérelemdíj összegét.

Az elsőfokú bíróság által meghatározott sérelemdíj mérséklését ezért - a fellebbezésben kifejtett indokok alapján - a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak, figyelemmel arra is, hogy nagyságrendileg az nem volt eltérő a hasonló jellegű közlések esetében kialakult bírói gyakorlattól.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fent kifejtettek alapján a Pp. 383. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 364. § utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felpereseknek az ügyvédi munkadíjat és a Magyar Állam javára a le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ügyvédi munkadíj összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése, a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdése alapján döntött.

Budapest, 2019. november 20.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

Vojnitsné dr. Kisfaludy Atala Katalin s.k.
bíró